

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) O. T., b) nezl. El. M., c) nezl. Er. M.**, všichni zastoupeni Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2013, č. j. OAM-99/ZA-ZA06-ZA14-2013, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2013, č. j. 22 Az 12/2013 - 34,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Svou včasnou kasační stížností ze dne 12. 9. 2013 napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé“) v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „napadený rozsudek“ a „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2013, č. j. OAM-99/ZA-ZA06-ZA14-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný citovaným rozhodnutím zamítl žádost stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a netrpí žádnými skutkovými ani právními vadami. Podle krajského soudu žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a stěžovatelům poskytl dostatečný prostor pro uvedení úplné výpovědi o možných důvodech pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasil i se závěrem žalovaného, že stěžovatelé neuvedli žádné skutečnosti, které by měly politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext a bylo je tak možné podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany, neboť primární důvod pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatelé spatřovali v dlouhodobě neuspokojivém rodinném soužití s manželem stěžovatelky a) a otcem stěžovatelů b) a c). Nikdy se však neobrátili s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány ani se nepokusili přestěhovat se v rámci své země původu. Krajský soud poukázal také na to, že stěžovatelé nevyužili možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany neprodleně po vstupu do České republiky, neboť poprvé přicestovali do České republiky již na konci roku 2010, kdy požádali pouze o povolení přechodného pobytu. Z těchto důvodů krajský soud správní žalobu stěžovatelů proti napadenému rozhodnutí zamítl.

[3] Proti napadenému rozsudku podali stěžovatelé kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nepřezkoumatelnost a protiústavnost napadeného rozsudku spatřovali zejména v tom, že se krajský soud nevypořádal s jejich námitkou poukazující na to, že napadené rozhodnutí nezohlednilo jejich vyjádření ze dne 9. 4. 2013. V tom také shledávali přesah jejich vlastních zájmů a tím i přijatelnost jejich kasační stížnosti podle § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť potvrzení takového postupu správního orgánu a soudu prvního stupně by podle jejich názoru mohlo znamenat nebezpečný precedens pro budoucí postup státních orgánů při vyřizování obdobných případů. Stěžovatelé také v obecné rovině krajskému soudu vytkli, že se nezaměřil na posouzení reálné možnosti dovolání se účinné ochrany před jednáním manžela stěžovatelky a) a otce stěžovatelů b) a c) u státních orgánů v zemi jejich původu.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na správní spis, zejména na podání stěžovatelů a jejich výpovědi, a konstatoval, že kasační námitka nemůže napadené rozhodnutí zpochybnit. S vyjádřením stěžovatelů ve správním řízení se nevypořádal z toho důvodu, že bylo podáno až po lhůtě, kterou si jejich právní zástupce ponechal k vyjádření, a po vydání napadeného rozhodnutí. Nadto uvedl, že v tomto vyjádření nebyly uvedeny žádné skutečnosti, které by mohly závěry žalovaného týkající se zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany jakkoli změnit.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[6] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož mimo jiné plyne, že „*[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat

jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném směru kasační stížnost obsahuje pouze obecné tvrzení, že potvrzením správnosti postupu správního orgánu a soudu prvního stupně bude založen nebezpečný precedens při vyřizování obdobných případů a tím dojde k zásadnímu narušení základních práv stanovených v ústavním pořádku České republiky, zejména v čl. 1, 2, 3, 36 a 37 Listiny základních práv a svobod. Zásadní vadu předchozího řízení pak stěžovatelé spatřují v tom, že se žalovaný nevypořádal s jejich vyjádřením k podkladům napadeného rozhodnutí učiněným v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem citovaného ustanovení správního řádu „*poskytnout účastníkovi správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení,*“ a „*možnost vznést výhrady k podkladům*“ shromážděným správním orgánem pro jeho rozhodnutí. Naplnění daného ustanovení je tak posuzováno právě s ohledem na jeho zmíněný smysl, nikoliv formalisticky (viz rozsudky ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000 - 63, publ. pod č. 186/2004 Sb. NSS, č. j. 7 As 40/2003 - 61 a ze dne 15. 12. 2004, publ. pod č. 958/2006 Sb. NSS). Zákon tak nestanoví formu, jakou musí správní orgán poskytnout účastníkům řízení možnost k vyjádření se k podkladům řízení. V této věci byli stěžovatelé s podklady pro rozhodnutí řádně seznámeni, což potvrdili stěžovatelka a) i právní zástupce stěžovatelů svými podpisy pod Protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany ze dne 2. 4. 2013, založeným pod č. l. 51 ve správním spisu. Sami stěžovatelé sdělili správnímu orgánu konkrétní datum, a to den 5. 4. 2013, do něhož hodlají zaslat žalovanému své písemné vyjádření. Své vyjádření však zaslali až dne 9. 4. 2013, tedy po dni, jež si sami určili jako termín k vyjádření. Stěžovatelé se tedy s podklady rozhodnutí řádně seznámili a měli dostatečnou možnost se k nim vyjádřit. V samotném vyjádření pak netvrdili žádné skutečnosti, které by mohly změnit věcné posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k výše uvedenému tedy nepředstavuje nevypořádání se s jejich vyjádřením k podkladům napadeného rozhodnutí důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Ke kasační námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nevypořádání se s žalobní námitkou poukazující právě na nezohlednění výše uvedeného vyjádření stěžovatelů v napadeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že eventuální nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatel ani výslovně nenamítne. Ve smyslu shora citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 totiž bude kasační stížnost potvrzena jako přijatelná tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 - 238). V daném případě však Nejvyšší správní soud v této rovině posuzování rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. V souvislosti s výše uvedeným skutkovým stavem a výkladem § 36 odst. 3 správního řádu pokládá Nejvyšší správní soud za postačující konstatování krajského soudu, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a stěžovatelům byl poskytnut dostatečný prostor pro objasnění skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany. Ani sami stěžovatelé nijak nenapadají zjištěný skutkový stav či jeho úplnost a neuvádí, v čem by mohlo případné zohlednění jejich vyjádření k podkladům napadeného rozhodnutí změnit hmotněprávní posouzení jejich žádosti.

[9] Z kasační stížnosti lze také dovodit, že ač stěžovatelé považují za stěžejní otázku této věci tvrzené nevypořádání se s jejich pozdě podaným vyjádřením, nejsou spokojeni také s odůvodněním napadeného rozsudku v části týkající se námitky faktické nemožnosti dovolání se ochrany před jednáním manžela stěžovatelky a) a otce stěžovatelů b) a c) u státních orgánů v zemi jejich původu. Krajský soud se však s touto námitkou vypořádal dostatečně vzhledem k tomu, že důvodem pro zamítnutí žádosti stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu to, že stěžovatelé neuvedli žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany, a v tomto směru také neuplatnili ve správní žalobě vůči napadenému rozhodnutí žádné konkrétní výhrady.

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitky, jež stěžovatelé učinili předmětem sporu, byly v ustálené a jednotné judikatuře zdejšího soudu řešeny a krajský soud se nedopustil žádného pochybení, které by mohlo vést k jinému rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu